

Psalm 22:11

**“Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af,
van de buik van mijn moeder aan zijt Gij mijn God.”**

Davids belijdenis 1 rijkdom 2 reddingsboei

Gemeente, doopouders,

Sommige momenten van je leven kun je wel eens denken: "Wat ben ik toch gelukkig, wat voel ik me toch rijk". Ik hoop dat je veel zulke momenten hebt. Je denkt aan je verkering en je voelt je zo rijk. Je loopt in je nieuwe huis waarvan je sleutel hebt gekregen en je denkt: wat zijn we toch gelukkig. Je bent samen als gezin op vakantie en je voelt je zo bevoorrecht. Je hebt een leuke vriendengroep en plezier in je stage en je denkt: wat heb ik het toch goed. Je hebt een baby'tje in je armen en je voelt je zo rijk.

1 rijkdom

Zo'n besef heeft David ook in onze tekst. Wat ben ik toch rijk. En als iemand dat mocht zeggen was het David wel. Alle dingen die we net opnoemden zijn bijzonder, maar wat David opnoemt gaat er nog ver bovenuit. Eigenlijk gaat het dan over wat hij in vers 10 en 11 opnoemt. Vier dingen. Allereerst belijdt hij dat God hem heeft doen geboren worden. Als het ware uit de buik van zijn moeder getrokken heeft. Want ik ben niet vanzelf geboren. Als je erbij staat als vader of ermee bezig bent als moeder: zo'n bevalling gaat niet vanzelf. En er hadden 1000 dingen mis kunnen waardoor ik levenloos geboren zou zijn geweest. Omdat het zovaak, meestal, goed gaat wennen we daaraan. Maar het is een veel grote wonder wanneer een kind levend word geboren dan wanneer de bevalling niet overleeft. Daarom ben ik er, leef ik. Omdat God het wil. Dat ik leef, dat ik nu leef, HEERE, dat is omdat U het wilt en omdat U het deed. Dat maakt me gelukkig.

U hebt mij doen vertrouwen zijnde aan de borsten van mijn moeder. Borstvoeding is mooi, als dat kan. Als je als kind zo bij je moeder bent, of zo de fles krijgt van moeder of vader en je voelt je veilig, je voelt je gerust en geborgen. Je kreeg de gelegenheid om je te hechten aan die ene vader, die ene moeder. De huidige psychologie weet hoe ingrijpend het is als dat niet kon, als er hechtingsstoornis optrad. David wist het al: wat ben ik bevoorrecht dat ik veilig en geborgen me voelde bij mijn moeder. Dan ben je gelukkig als je zo op mocht groeien de eerste jaren en ook verder van je leven. Je ouderlijk huis was altijd de haven, het nest waar je terug kon keren.

Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af. Dat is een omschrijving van het gebed. Denk aan die tekst uit I Petrus "Werpt al uw bekommernis op Hem". Leg ze biddend op God. Dat houdt in: iets op God werpen, dat je dus biddend het helemaal uit handen geeft, aan God overlaat. Als David zo zegt dat hij op God geworpen is, dan zal hij wel aan zijn ouders denken allereerst. Dat die hem biddend aan God hebben overgegeven, teruggegeven. En hebben gezegd: HEERE, U mag met hem doen wat U wilt. We geven hem, vertrouwen hem helemaal aan U toe.

Wat mag je je rijk weten als je dat belijdt: HEERE, U hebt mij geboren doen worden. U deed dat, U wilt dat ik leef. Ik had en heb een geborgenheid bij mijn vader en moeder, van jongs af aan voelde ik me veilig bij hen. En zij hebben voor mij gebeden, ze hebben mij U overgegeven van het begin af aan. Wat ben ik rijk. Dan ben je rijk!

Dat is tegelijk een enorme roeping voor ouders, doopouders. Dat ons kindje zo later terug kan zien. Papa en mama waren er en ik voelde me veilig bij hen. Toen mama mij de borst gaf, of papa of mama de fles voelde ik me veilig. Ze waren er, hadden en namen de tijd. Ik heb me kunnen hechten. Het voelde niet opgejaagd, er werd niet gesnauwd of

gemopperd over me heen. Het klonk heerlijk, de Psalmen die mama zong tijdens het voeden. Het was rustgevend, de Bijbel die papa voorlas tijdens het eten. Dat uw jonge kinderen en ook later een warm nest, een veilige haven hebben.

En dat je als ouders, doopouders, je kindje van de baarmoeder af, dus al in de moederschoot op God werpt. Ja, natuurlijk bidden we voor ons kindje. Ja, maar ook al voor de geboorte, niet wachten. Ja, maar werpen op God. Helemaal uit handen geven, helemaal loslaten en zeggen: HEERE, doet U wat U goed acht..... Als U het in de zending wilt gebruiken, als U het een kruis oplegt van een handicap, als U het weer jong terugneemt, het is Uw goed recht. We geven het U over, hoe moeilijk we het ook zouden vinden.

Vader en moeder zijn is wel echt een zaak van geloof. Van levend geloof en kennis van de HEERE.

Maar het grootste waar David zo rijk mee is en zich zo bevoorrecht mee weet zegt hij het laatste: van de buik van moeder aan zijt Gij mijn God. Dat is het rijkste. Dat kan ook gelden als die vorige dingen niet zo duidelijk waren. Als je als kind niet de rust had van een stabiele vader en moeder. Als je ouders niet hebben gebeden omdat dat voor hen niet bovenaan stond. Maar dan nog, dan juist: van de buik van mijn moeder aan is God mijn God. Dus als van voor de geboorte, zodra ik in de buik van mijn moeder was.

Daarmee bedoelt David niet te zeggen dat hij toen al bekeerd was, toen al gelovig was. Dat weten we niet. Maar dan zou God ook nooit Israel God genoemd kunnen worden. Want niet heel Israel geloofde en zeker niet van jongs af aan. Nee, dat van de buik van zijn moeder aan God zijn God is dat ziet op Gods verbond. Dat God Zijn verbond al heeft opgericht zodra er leven was in de moederschoot. Dat God heeft gezegd: Ik zal u tot een God en uw nageslacht na u. En de heidenen zijn erfgenamen geworden van dezelfde belofte. En zou God kariger zijn na Pinksteren dan voor Pinksteren? Of eerder andersom? Zodat ook ons en onze kinderen geldt: God is onze God vanaf de moederschoot af aan.

Dat is een wonder! Ja toch?! Want van de moederschoot af aan geldt ook dat andere. Psalm 51. In ongerechtigheid ben ik geboren en In zonde heeft mij mijn moeder ontvangen. Ontvangen al. In zonde. Geneigd God en mijn naaste te haten. Onbekwaam tot enige geestelijk goed. Vijand van God en van mijn zaligheid. O, als dat verbond er toch niet was en was geweest. En ik zou jong overleden zijn, in de moederschoot of vlak daarna. Of God zou wachten totdat ik Hem ging vragen om mijn God te zijn. Of God zou gezegd hebben: als jij het wilt dat Ik je God ben, dan wil Ik het ook. Rampzalig! Voor mezelf rampzalig, voor ons kind rampzalig! Gelooft, belijdt u dat? De rijkdom van de kinderdoop blijft toegedekt en afgedekt als wij hoop en verwachting van onszelf en ons kindje hebben. Maar de rijkdom van de kinderdoop gaat open en gaat oplichten naarmate wij belijden: uit ons zo het nooit gekomen zijn, uit ons kind zou het nooit gekomen zijn. Maar God zij dank:

Van de buik mijner moeder aan zijt Gij mijn God. Vanuit Uw verbond. Dat betekent wat het formulier zo onnavolgbaar mooi zegt: dat God mij en onze kinderen belooft van alle goed te verzorgen en alle kwaad te weren of ten beste te keren. Alles ten beste, ter zaligheid, gericht om naar God te stuwten, om dichterbij God te brengen. Dat belooft Hij als Vader.

Als Zoon belooft Hij de verlossing van al onze zonden. Dat Hij ons wast in Zijn bloed van al onze zonden. Dat Hij ons verlost van de vloek en laat delen in vrede met God en eeuwige leven. Overgezet worden uit de dood in het leven. Zodat wij rechtvaardig voor God gerekend worden

Als Heilige Geest belooft Hij in ons te wonen zodat wij een nieuw hart krijgen. Zodat wij smeken om vergeving en smeken om een leven dat de zonde haat en dat voor

God wil leven. Zodat wij smeken om Christus, Hem nodig hebben en alles uit Hem verlangen te krijgen, elke dag weer.

En de heilige Doop verzegelt: deze God is mijn God, is onze God. Die Zijn beloften ons geeft. En dan is het het voorbeeld van die waardebbon. Als iemand een waardebbon, cheque krijgt van 1000,-. Een papiertje goed voor duizend euro. En er komen rekeningen, en er is geen brood en eten meer in huis. Maar die man laat die waardebbon in de kast liggen. Een vergeten laatje van de kamerkast. En hij krijgt de deurwaarder vanwege die onbetaalde rekeningen, en hij lijdt honger want er is geen eten in huis. Hij moet de gevangenis in of hij sterft van honger. Had hij maar die waardebbon gebruikt en ingewisseld! Dan was dat allemaal niet gebeurd!

Gij zijt mijn God. Gij belooft mij verzorging, verlossing, vernieuwing. Gij zijt mijn God. Maar wat voor verbondskind ben ik? Ben ik een verbondskind dat de waardebbon van Gods belofte laat liggen? Ongebruikt. In rekeningen van schuld geloof ik niet en geestelijke honger naar God ken ik niet en doe ik niet aan. En je gebruikt de beloften niet, de waardebbonen niet. En je sterft de eeuwige honger in de gevangenis van rampzaligheid. Kinderen des koninkrijks, ja, maar buitengeworpen.

Of: of ging je de waardebbonen inwisselen, de beloften inwisselen bij God. O God, vervult U het. Maak het waar! Trek me dicht tot U. Zet mij over, verzoend mijn schuld. Vernieuw mijn hart, leer me smeken om vergeving en nieuw leven. En ik mag weten: U bent gewillig want U bent mijn God. Al vanaf mijn ontvangenis. Wat en ik rijk en bevoorrecht. Ik mag het weten: U bent gewillig om het mij te geven. Ik heb het niet verdiend, ik heb er veel te lang mee gewacht, allemaal waar, meer dan waar, maar toch: Gij zijt mijn God. U bent mijn God niet geworden omdat ik erom vroeg of omdat ik het wilde, maar omdat U het wilde, vanuit Uw goedertierenheid. Gij zijt mijn God. ik ben zo rijk, ik weet me zo gelukkig: want van de buik van mijn moeder af aan zijt Gij mijn God.

2 reddingsboei

Waarom denkt David daar juist nu aan? Waarom noemt hij deze dingen in psalm 22? Nu, daarvoor gaan we eens nadenken. Het gaat over rijkdom. En nu denken we eerst eens aan aardse rijkdom. Wanneer ben je in dat opzicht rijk? Als je thuis zit in de kamer en een paar dingen hebt: je hebt 100.000 euro, je hebt een mooie gouden halskettingen, je hebt een pakketje aandelen van bijv ING, je hebt een reddingsboei. Wat wil je het liefste houden? Waarmee voel je je het rijkste? Nou, als je op safe gaat dan houd je die 100.000 euro. Als je avontuurlijk bent houd je die aandelen. Dat lijkt wel het meeste waard. Als je in de kamer in de stoel zit.

Maar denk nu eens dat je op zee in een bootje vaart. En dat bootje dat is lekgeslagen en dreigt te zinken. En je hebt weer 100.000 euro, halskettingen, wat aandelen en een reddingsboei. Wat is je het meeste waard? Wat wil je het liefste houden? Ja, wat heb je dan als je in het water ligt aan een mooie ketting, aandelen, of zelfs 100.000 euro? Dan heb je verreweg het meest aan de reddingsboei.

Nou, die rijkdom van onze tekst, Gij zijt mijn God, dat is een rijkdom als een reddingsboei. En dat klopt ook wel hiermee, want het leven van het geloof is geen luie zit in een makkelijke stoel van de kamer. Maar eerder een boottocht over woelig water. Dan heb je een reddingsboei nodig, meer dan geld of sieraden of aandelen. En onze tekst is als een reddingsboei.

Dat blijkt wel als we eens op David gaan letten. Wanneer heeft hij deze Psalm gedicht met onze tekstverzen erin? Nou, het ligt er duimendik bovenop dat het me David niet best is. Ontleden we het begin van de Psalm even met elkaar: David roept uit dat Hij verlaten is door God. Hij roept en bidt en smeekt maar God laat niks van Zich merken. Mijn God, Mijn God, waarom verlaat Gij Mij? Vers 1-3. Dan bedenkt hij in de verzen 4-6 dat

was bij mijn voorgelacht wel anders. Noach, Abraham, Boaz als zij riepen tot God dan antwoordde God wel, dan gaf Hij wel hulp. Bij hen wel, dan voel je wel aan, dan steekt het hem te meer dat hij dat niet ervaart. Vers 7 En dat voelen andere mensen ook wel aan en die zeggen dat ook in vers 8-9. Die spotten met hem. Zie je wel dat God niks van je wil weten, want anders had hij je wel geholpen. Net als vroeger die voorvaderen. Zie je wel.

Kijk, dat is slecht weer op zee. Het bootje dreigt te zinken. Het bootje van zijn gevoel van genade en van mooi weer valt uit elkaar. David merkt niks van God. ja, anderen wel, maar hij niet. En iedereen spot ermee en trapt hem na. En dan, dan weet David één ding nog zeker: de reddingsboei: Gij zijt mijn God! Al merk ik er niks van, al gelooft niemand het meer, al word ik bestormd aan alle kanten: dit is mijn reddingsboei: Gij zijt mijn God!

En nu trekken we eerst een lijn naar de Heere Jezus. We denken weer aan de bouwtekening. Weet je nog? Elk huis daar is een bouwtekening van. Het huis van het lijden en sterven van de Heere Jezus is ook volbracht volgens een tekening. Van het Oude Testament. Van de grote verzoendag met hogepriester en zondoffer. Van Pascha met het Lam. Van David en zijn lijden. Jezus lijden is het lijden van David. Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? Net als David is Jezus vervolgd, verraden, verlaten door God. Bespot door mensen. Alleen: er was voor hem geen reddingsboei. Als iemand het kon zeggen was Hij het: Gij zijt Mijn God. Maar het hielp niet, Hij moest neerzinken in de golven van Gods toorn. Helemaal tot de bodem aan het kruis, nedergedaald te hel. Hij moest er helemaal doorheen. Hij wilde er helemaal doorheen. Door de Godverlatenheid heen, door de hel heen, en zo door het graf heen Pasen tegemoet en de opstanding en de hemelvaart. Zo heeft de Heere Jezus het verbond verworven, de beloften opgedolven van de bodem van de hel van Gods toorn. Dat er een verbond is, dat er beloften zijn dat is in en door Hem. Voor David, voor ons.

Want God gaat altijd een weg van beproeving. Op Zijn tijd en manier en mate, maar het is een tocht over de zee. Waarin je je verlaten kunt voelen door God. God houdt Zich stil. Je merkt niks van Zijn gunst. Niet in je gebed dat er vrede en licht komt, Niet op je gebed dat er hulp komt en iets veranderd. Ik roep tot U, maar Gijn antwoordt niet. Dat kan komen door ziekte of werkloosheid. Door psychische zwakte of depressie. Dat kan komen door zonden die je niet de baas kunt en niet te boven komt. Dat kan komen door een besef van schuld en vloek en oordeel waar je bang van word. Dat kan komen door een gevoel van doodsheid en lauwheid en dat je je zo onaangedaan en zo koud en levenloos voelt van binnen. Dat kan komen door vragen: waarom leef ik, wat voor zin? Mijn God, Mijn God, waarom verlaat Gij Mij.

Alsof je als kind thuiskomt uit school en je komt de keuken in en er is niemand, en je wacht een uur en nog niemand. Het wordt etenstijd en nog niemand. En geen appje, of telefoontje. Stel je voor dat er niemand komt en nooit. Stel je voor dat je niets van God merkt en dat God je echt zou verlaten. Aan jezelf overlaten. Satan vrij spel geeft. Nu in dit leven. Satan en ik en ik moet het maar uitzoeken. Geen hulp en geen antwoord. Na dit leven, satan en ik hij mag met me doen wat hij wil en waar hij me hebben wil.

Waar is God? Ik merk niets van Hem? Waarom verlaat Hij mij? En ik heb het er zelf naar gemaakt, ik heb er zelf aanleiding toe gegeven. Zo vaak weggegaan, zo ver weg gedwaald, zo vaak Zijn schatten en goedheid veracht, ik heb het er zelf naar gemaakt dat Hij zich onttrekt.

Waar val je dan op terug? Waar houd je je dan aan vast? Aan je geloof? Maar als je dat niet vinden kan.... Aan je goede wil en vrome zoeken? Maar als je dat niet kunt en niet doet..... Aan je verdienste en je gerechtigheid? Maar als die er niet zijn.... Aan je vroegere bekering en je mooie momenten van vorig jaar en toen je belijdenis deed en voor het

eerst aan het Heilig Avondmaal ging? Maar als je denkt als dat toen echt was zou het nu zo niet zijn en wie zegt dat toen echt was en niet alleen maar sfeer en gevoel.....

Waar val je dan op terug? Als je bootje van gevoel en mooi weer en goede bedoeling zinkt? HEERE, Gij zijt mijn God. Van de buik van mijn moeder aan zijt Gij mijn God! De reddingsboei. Die drijvend houdt. Want dat is vast en zeker. God is mijn God geworden niet omdat ik zocht omdat ik verdienste had, omdat ik iets voelde, omdat ik.....maar omdat Hij goedertieren is en omdat Hij puur vanuit zichzelf mij genadig wilde zijn. Dat is blijvend, dat is duurzaam.

Als je scheepje dreigt te breken. Je scheepje van gevoel van genade, van dat het wel aardig gaat in het geloof, van dat je het aardig doet, als je scheepje dreigt te breken van je goede wil en je vrome bedoelingen en je zinkt weg in de golven van oordeel, angst en vloek: hier is de reddingsboei. Dit is de reddingsboei. Gij zijt mijn God. Dat houdt het, dat draagt je, dat geeft nochtans vastheid, zekerheid, vertrouwen, verwachting en gebed. Vers `12 Zo wees niet verre van mij.

Kijk, die rijkdom van vers 11 is een reddingsboei. En eens in je leven heb je hem voor het eerst nodig gekregen. Eens in je leven hield je niks meer over dan dit! Alle andere rijkdom ontviel je, en dit was je enige houvast. Gij zijt mijn God. Want die rijkdom is geen rustgrond, geen zandgrond maar pleitgrond. Geen rustgrond. O ja, God is mijn God. Maar je hebt nooit nood gekend, je bent er nooit om verlegen geraakt. Je hebt er een bankje van gemaakt om heerlijk op te luieren. Maar je kent de inhoud en de waarde niet. Je kent bekering niet, je kent de schreeuw naar God niet. Je bedriegt jezelf met deze rustgrond.

Het is ook geen zandgrond. Waar je niet weet wat je aan hebt. Waar je eerst moet weten: je moet wel echt berouw hebben, je moet wel echt ernstig zijn, je moet wel eerst weten dat je bekeerd bent. En als je dat weet mag je deze belofte gebruiken. En je weet dat nou juist niet en je zinkt weg in twijfel, in vertwijfeling, in onzekerheid.

Het is geen rustgrond, geen zandgrond, maar pleitgrond. Om op te pleiten, HEERE, U hebt het toch gezegd en verzegeld. Gij zijt Mijn God. Ik ben uw God. Reddingsboei.

Ten diepste is dat hierom: als ik dat pad opga van gevoel van Godverlatenheid, van eenzaamheid, van gevoel van Gods toorn. Dan kruist Jezus mijn pad. Daar ontmoet ik Hem. Hij was daar ook: in Gethsemané. Angstig, bedroefd. Laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan. Daar kruist Hij mijn pad. Hij weet wat ik aanvechting meemaak en doormaak. En daar kruis Hij mijn pad. En Hij legt Zijn hand op mijn schouder, op mijn hart en zegt: Mijn beminde, Mijn geliefde, Ik zal verder gaan, ik ga verder deze donkere tunnel in. Deze donkere tunnel van Gods toorn en verlatenheid, van de schuld der zonde en de vloek der wet, van een duivel die alle gelegenheid krijgt en die mag doen wat hij wil en uit de kast halen wat hij kan, Ik ga verder voor jou. En jij mag terug. Jij mag terug. Terug naar God. Terug naar Zijn gunst, Zijn vriendelijk Aangezicht. Terug naar Zijn ontferming. Ik ga verder en jij mag terug. Ik ga erdoor en jij mag ervoor weer terug.

Totdat alle duisternis geweken is en alle verlatenheid voorbij is. En alle schaduwen vlieden. En het eeuwig licht is, eeuwig helder. Want van de buik van mijn moeder aan waart Gij mijn God.

Amen